

9.

Mă tot gândesc cum aş putea cu lumea
S-aşemui închisoarea-n care stau ;
Dar cum e-atâta omenire-n lume
Şi-aici, afar` de mine, nu-i un suflet,
Nu pot. Şi totuşi – am s-o scot la cap.
A sufletului soată mi-este mintea;
Părinte, sufletul; şi dâşii nasc
Un neam de gânduri veşnic ploditoare,
Şi ele umplu mică lumea-aceasta,
În voia ei precum a lumii lume,
Căci mulţumit nu-i unul. Cele mai de soi,
Cătând la lucruri sfinte, se-ntrunesc
Cu bănuiele şi-asmut cuvântul însuşi
Asupra sa:
„Veniţi, copii”, de pildă, şi apoi:
„E greu să vină, cum i-e greu cămilei
Să treacă prin urechea unui ac.”
Sunt gânduri râvnitoare, ce urzesc
Minuni de basm; cum aste cuie slabe
Pot sparge drum prin coastele de cremeni
Din asprul zid al cestei lumi pietroase
Şi neputând, mor în mândria lor.
Şi gânduri ce, vrând tihnă, cred că nu-s
Ai soartei robi dintâi, nici că vor fi
Cei de pe urmă, fericiţi milogi,
Ce-n dibă stând, se mângâie cu gândul
Că-au mai stat mulţi şi alţii vor mai sta;
Şi-n acest gând îşi află-o uşurare,
Purtându-şi pătimirile în cârca
Acelor ce-au mai îndurat astfel.
Eu, singur, dar, joc pe atâţi şi unul
Nu-i mulţumit, sunt rege câteodată;
Apoi, trădat, aş vrea să fiu calic ;
Şi sunt; apoi nevoia grea mă-nvaţă
Că, domn fiind, eram mai înstărit;